

Fogadd be Krisztust!

Ismerd meg Krisztust, és mutasd be a világnak!

Valahányszor egy erőteljes személynégy feltűnik a történelem színpadán, a rála alkotott vélemények igen eltérnek. Aki egyesek szerint felszabadító, az másoknak terrorista. Ugyanez volt a helyzet Jézus esetében is. Voltak, akiknek ő volt a remény megtévesztője, az igaz barát. Mások viszont úgy tekintettek rá, mint egy csalásra, aki rossz hatással volt az emberekre, és akit ezért megfigyelés és ellenőrzés alatt kell tartani.

Jézus tudatában

volt a rála alkotott véleményeknek, ezért egyik nap beszégetést kezdteményeztet a tanítványaival ez a gyben. Kéldetése végéhez közelítve Jézus számára kért azrezt annak, hogy kicsit egyedül lehessen velük. Az a kérdés foglalkoztatta, hogy vajon mi fog történni a tanítványokkal, ha ő már nem lesz velük. Vajon képesek lesznek folytatni azt, amit ő elkezdett? És megértették-e egyáltalán azt, hogy ki is ő voltaképpen, és mi kéldetésének a célja?

A

Galileai-tengertől északra vitte őket, egy Cézária Filippi nevű csendes helyre. Ez egy olyan őt volt, amely nemcsak számukra, de minden hávő számára a remény őtjévé vált.

Jézus a

következőket mondta nekik: "Engemet, embernek fiát, kinek mondanak az emberek? Ők pedig mondanak: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illyásznak; némelyek pedig Jeremiásnak, vagy egynek a próféták közül" (Mt 16:13-14).

Bár az emberek

Jézus csodáinak szívesen laktak já vagy gyűltek meg, mégsem úgy tekintettek rá, mint egy páratlan, a maga nemében egyedülálló személyre, a Messiásra. Ehelyett a mált egy-egy kiemelkedő alakjával azonosították. Még sincs egyetlen olyan emberi kategória vagy személyisége sem, amelynek alapján helyesen határozhatnánk meg az ő személyét. Nem azért őrtékéljük Jézust, mert a történelemnek voltak kiemelkedő személyiségei, nők és férfiak, hanem azért őrtékéljük a történelem kiemelkedő személyiségeit, mert láttuk Jézust.

Miért

gondolták az emberek, hogy Jézus volt Keresztelő János? Tudjuk, hogy Keresztelő János kemény szónoki stílusához hiteles letmód társult, s ez igen nagy hatással volt kortársaira. Az emberek szívesen hallgattak, hogy meghallgathassák őt. Nemcsak azokra az időkre, hanem napjainkra is őrvényes, hogy ha becsúletes, őszinte és bátor vagy, és ez az letmódodban is meglátszik, akkor az emberek

Ácszre fognak venni, Ács meg fogják hallgatni azt, amit mondani szeretnél nekik.

Sok hasonlósáig

volt Jézus Ács János kázálta, de a kálálások még nagyobbak voltak. Jézus olyan dolgokat tett, amelyekre János soha nem lett volna képes. János prédikálhatott Ács előkászálta az embereket a mennyek országára, de nem tudta őket oda bevinni. Jézus volt az az ajtó, amelyen keresztül az emberek beléphettek oda.

Mások azt

mondták, hogy Jézus volt Isten. Ez elg nagy elismerésnek számított, hiszen Isten meggerte, hogy elkéldi Istent, aki a Messiás előhárítke lesz (Mal 4:5). Jézus Ács Istent is voltak párhuzamok: mindketten az ima nagy emberei voltak, mindketten csodáival gygyáztak, Ács megalkuvást nem tűrő módon kázáltak a hamis vallás társadalmára ellen. A kázáló kálálások azonban még inkább szembetűnők voltak. Istent ingadozott, még Jézus határozott Ács kávetkezetes maradt. Istent Ásszeterte a vereség érzete, Jézus azonban kiállta a próbát. Azért jött, hogy teljesse káldatást, Ács semmi nem állhatta útját, amg azt véghez nem vitte.

Nemelyek azt

mondták, hogy Jézus volt Jeremiás. Az "szárvetség szereplői kázáló Jeremiás az, aki a leginkább hasonlít Jézusra a szenvedésben való kitartás terén. Ázenetben az tőlet Ács a reménység egyaránt szerepelt. Ő volt az, akinek a szeme kánnnyes lett nápe állapota láttán, Ács sok mindenben hasonlított a fájdalmas Főrfihoz. Nemes jelleme ellenére Jeremiás mégsem volt tőbb, mint prófét. Megdorgálhatta a nápet bűntől, de nem fizethette meg az árat bűneikért. Jézus azonban megtette.

Azáltal, hogy

Jézus azonostották a mit egy kiemelkedő alakjával, valami fontos dolgot kázáltak rá, mégpedig azt, hogy a Messiás már majdnem elérkezett. Ez azonban nem volt elg. Olykor nagyon kázel járunk az igazsághoz, Ács mégsem találjuk. Megtáthetjük Áletünk nemes Ács já dolgokkal, Ács részt vehetünk hasznos tevékenységekben. Mégis, ha Jézus nem része Áletünknek, akkor azokhoz vőlünk hasonlósáig, akik azt mondták rá, hogy "Éző Keresztelő János, Istent vagy Jeremiás".

Egy kárdás

számát csak: "ÉTi pedig kinek mondotok engem?" (Mt 16:15). Jézus kávetői kázáló sokan elhagyták Őt, amikor egyértelműen vőlt számukra, hogy Jézusnak nem állt szándékában Dávid trónját elfoglalni. Egy vezetőt a karizmája vagy a személyisége miatt kávetni nem biztonságos dolog. Nekünk egyedül az Urat kell hűgesen Ács tiszta szívvel kávetnünk, aki a mi Vezetőnk. Az Árt Ács az egyházat vőggett szolgálhatunk során ne engedjük, hogy más dolgok elvonják a figyelmünket. Ne tátsd az időt azzal, hogy a politikai szelek erősségt firtatod! Amikor este lefekszel aludni, táry nyugovóra azzal a tudattal, hogy báj nem vagy tákálates, de a szíved tiszta.

Cézár

Filippiben Jézus odafordul a kis csoporthoz, és azt kérdezi: "Miként a leírások szerint a legfontosabb dolgok mindig szemlélyessé válnak. Kicsoda Jézus számára? Ő az a pártatlan szemlélyiség, akit fenntartások nélkül kell látni?"

Péterből Ágy

tér fel csodálatos vallomása: "Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia" (Mt 16:16). Jézussal való get a keresgélés. Ez az az alap, amelyen a mi egyházunk, a Hetednapos Adventista Egyház létrejött. Ahol letünk átja csak akkor válik a remény, ha Jézus velünk van. Csak a Szentlélek nyithatja meg a szemünket.

Krisztus

egyedülálló voltát el kell ismernünk, meg kell ragadnunk és meg kell vallanunk. Vezetőkként nekünk kell megkezdeni a sort. Isten egyedülálló hitelvekkel és ártásokkal ajándékozott meg minket. Elszomorít, hogy gyakran vonakodunk hitünk egyedi voltát megadni prófétákban, tanításban vagy ársban. Népünk öhezik. Megragadott-e bennünket ez, a mi egyedülállóan pártatlan voltunk? Vagy bizonytalanok vagyunk? Ha volt valaha olyan idő, amikor az emberek vágytak valami jobbra - reményre, bizonyosságra és arra a hangra, amely azt mondja: "Én mindent átteszek!" -, akkor az ma van. Krisztus második eljövetele valóban járt, egy olyan pártatlanul különleges esemény, amelyben hinnünk kell, és prófétáinknak kell rála. A hetednapos adventistáknak különleges megbízatásuk van ennek hirdetésére.

Miközben azon

elmerültem, hogy mi tényleg a Cézár Filippi felő vezető áton a kiegészítőkre jutottam: először is, egyedül egy ásr van, és minden, ami vele kapcsolatos, különleges és egyedi. Ő az, aki szemlélyesen számomra és az egyház számára meghatározza a tennivalókat. Másodsorban, a Szentlélek és az ő munkájának kiegészítő hit az, ami erőssé tesz ahhoz, hogy felismerjem és elismerjem az egyediséget. Valószínűleg pedig egyedül az számát, hogy felismerjük, elfogadjuk, megragadjuk és engedelmeskedjünk Jézus Krisztus hatalmának. Ő Ágy számára mindnyájunkhoz: "Ez vagyok én! Menj, és mondd el a világnak!"

Ebben rejlik a mi egyházunk küldetése.

Á

Jan Paulsen